

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 19

Cứ vậy, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại đậu kỳ thi xét tuyển vào khoa Quản lý Đại học Giao thông, mặc dù nguyên nhân và quá trình đều hơi có chút lạ lùng, nhưng dầu sao tôi cũng rất vui vì không phải tiếp tục đối mặt với kỳ thi đại học nữa.

Mấy tên đồng bạn khá thân thiết với tôi lại không có đứa nào đậu xét tuyển, vì vậy cả bọn đều rất ngưỡng mộ nhìn tôi “một mình cất cánh”, cả học kỳ hai lớp Mười hai ung dung thoải mái lượn lờ trong trường, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt cười nhìn phát ghét.

Chẳng còn lý do gì để gặm nhấm sách vở, cả ngày tôi đều nghe chương trình phát thanh “Studio Classroom” để luyện nghe tiếng Anh, lén xem Tập san Thiếu niên dưới ngăn bàn, đương nhiên cũng không cần phải đến chỗ quái quỷ lớp học thêm làm gì nữa, nhưng ngày ngày tôi vẫn ở lại trường buổi tối học bài với Thẩm Giai Nghi, sẵn sàng dành thời gian ăn một hộp bánh, cùng cô tán chuyện cho vơi đi những mệt nhọc của học hành.

Ban ngày, ở lớp học, tôi bắt đầu làm một số việc quái đản, như trồng hoa trong ngăn kéo bàn, xé vụn bài thi ra làm bông tuyết rải tung tóe lên đầu lũ bạn học. Ngoài ra, tôi còn tìm người đánh cầu lông với mình ngoài hành lang cho đỡ tí mồ hôi khi không còn áp lực thi cử.

“Hứa Bác Thuần, phải học hành chăm chỉ vào, thi đại học đấy, không thể sơ suất chút nào đâu.” Tôi cầm hai cái vợt cầu lông, đập mạnh vào đầu Hứa Bác Thuần, nói: “Này, ra chơi cầu lông với tao!”

“Đệch, mày đi chết đi! Tay trái đánh với tay phải ấy!” Hứa Bác Thuần giơ ngón giữa lên với tôi.

Không cần phải thi tốt nghiệp và đại học nữa, đầu tôi lúc nào cũng tính toán kế hoạch xem nên làm gì để mang cho Thẩm Giai Nghi một niềm vui bất ngờ khi tốt nghiệp, làm sao để giữ liên lạc với Thẩm Giai Nghi sau khi tốt nghiệp. Đồng thời, còn phải nghĩ ngợi xem lúc nào mới là thời cơ tốt nhất để “ngghiêm túc thổ lộ”.

Tôi nhàn rỗi đến mức, còn luyện tập cả kỹ thuật “chảy nước mắt trong ba mươi giây.”

“Tại sao phải tập luyện cái kỹ thuật vớ vẩn ba mươi giây liền khóc ra được như thế? Mà bị ai đánh à?” Hứa Bác Thuần nghi hoặc, nhìn tôi đang nước mắt lưng tròng.

“Không. Mà nghĩ thử xem, nếu tao và Thẩm Giai Nghi đều lên đại học, lúc chia tay ở ga tàu hỏa, nếu tao có thể giở ra tuyệt kỹ rơi vài giọt nước mắt, thế có phải lãng mạn lắm không? Có phải cô ấy sẽ càng thích tao hơn không?” Tôi lau nước mắt, quệt quệt nước mũi.

“Mày thần kinh mẹ nó rồi.” Hứa Bác Thuần nghiêm giọng nói, “Nhưng mà làm sao mày làm được vậy? Hay ra phết đấy.”

“Tao tưởng tượng con Puma nhà tao đột nhiên lăn đùng ra chết mà tao lại không ở bên cạnh nó. Buồn khổ cực!” Tôi cười cười.

Chờ mong quá, chờ mong kỳ thi đại học kết thúc, mùa thổ lộ sẽ đến.

Kỳ thi đại học càng lúc càng gần kề, theo lệ, nhà trường cho nghỉ học.

Đời học sinh cấp III sống vì Thẩm Giai Nghi, bả năm nỗ lực hăm hở học hành, sắp sửa kết thúc rồi.

Tôi không cần phải thi đại học, mỗi ngày đều ngủ lả lóc đến trưa mới mò tới trường cho chúng nó ghét, kiếm người đánh cầu lông. Một hôm, mới 6 giờ rưỡi sáng, chuông điện thoại ở đầu giường đã reo vang, hai mắt vẫn còn nhập nhèm, tôi luống cuống chạy ra bắt điện thoại.

“Kha Cảnh Đăng, dậy mau!” Là giọng nói tràn trề phấn chấn của Thẩm Giai Nghi.

“Hả, cái gì cơ?” Tôi không hiểu.

“Dậy học bài với tớ, dậy mau, dậy mau!” Giọng Thẩm Giai Nghi nghe rất nghiêm khắc.

“... đến trường à?” Tôi cười khi, đã tỉnh hơn một nửa.

“Không phải, dậy mau. Đạo này cậu vớ vẩn quá rồi đấy, không phải thi thì cũng không được như vậy, dậy mau cho tớ!” Thẩm Giai Nghi giơ ống nghe vào bên cạnh dàn nghe nhạc, ấn nút.

Trong ống nghe văng ra tiếng nhạc cổ điển hào hùng sôi sục khiến tôi rùng hết cả mình.

“Làm cái trò gì thế?” Tôi nói, nhưng không ai trả lời.

Chắc chắn Thẩm Giai Nghi đặt ống nghe đằng trước bộ dàn rồi... đúng là cái đồ thích gì làm nấy.

Vì không biết lúc nào Thẩm Giai Nghi mới cầm ống nghe lên lại, tôi đành ôm điện thoại, ngồi xồm dưới đất dụi mắt ngáp vặt, ngoan ngoãn nghe hết khúc nhạc cổ điển kia.

“Sao hả? Tỉnh chưa?” Thẩm Giai Nghi hừ hừ, cầm ống nghe lên.

“Thật là, cảm, ơn, cậu, quá, đi!” Tôi lằm bằm, nhưng lại mở cờ trong bụng.

“Sau này mỗi sáng tớ đều gọi điện thoại đánh thức cậu dậy, cậu ấy à, chuẩn bị tâm lý trước đi! Nghĩ đi, trong lúc mọi người chuẩn bị thi đại học, cậu có thể tự bổ sung kiến thức cho mình mà.” Giọng Thẩm Giai Nghi rất nghiêm túc.

“Đời người ta mà ngủ không đủ giấc, có bổ sung thế nào cũng vẫn hư nhược đấy!”

“Cậu đừng có nguy biện, rõ ràng là thức khuya quá mà. Cậu phải có lý tưởng một chút chứ!”

Thức khuya quá không phải vì đợi cậu học bài xong, gọi điện thoại chúc ngủ ngon rồi mới đi ngủ hay sao? Tôi thầm nghĩ.

“Vậy mỗi ngày tớ phải nghe nhạc khác nhau mới dậy, không được lặp lại. Tớ mà thấy lặp lại là sẽ đập máy quay vào ngủ nướng tiếp đấy nhé!” Tôi đây cũng kén cá chọn canh lắm.

Muốn biết mức độ coi trọng đối với việc gì, thì phải xem thời gian dành ra cho nó.

Cho Thẩm Giai Nghi thêm một bài tập, để cô thêm một việc khi đánh thức tôi dậy, cũng chính là để cô tập tành thói quen coi trọng tôi, lâu dần lâu dần, giữa tôi và Thẩm Giai Nghi sẽ có thêm càng nhiều ràng buộc. Như vậy rất tốt.

“Không vấn đề gì. Cậu thề đi, không được quay vào ngủ nướng nữa.” Thẩm Giai Nghi hình như rất hứng khởi.

“Tuân lệnh.” Tôi ngáp dài.

“Tuân lệnh cái gì, thề đi!”

“Thề.”

Tôi gác máy, cảm thấy đúng là siêu hạnh phúc.

Người con gái mà tôi thầm yêu sâu sắc, mỗi sáng sớm đều sẽ gọi điện đánh thức tôi dậy!

“Trời ơi, đấy có phải là tín hiệu tình yêu không? Có phải không? Phải rồi! Phải rồi!” Tôi khẩn cầu.

Từ đấy trở đi, cứ 6 giờ rưỡi sáng, Thẩm Giai Nghi vừa ngủ dậy sẽ gọi điện thoại dựng tôi ra khỏi giường, cô áp ống nghe vào cạnh bộ đàn, dùng nhạc cổ điển hoặc những bài hát tiếng Anh cũ làm chấn động tôi, đến khi tôi hoàn toàn tỉnh táo mới thôi.

Trong bầu không khí hạnh phúc ấy, tôi không sao kiềm chế được hành vi bộc lộ mình thâm yêu Thẩm Giai Nghi nữa. Tình yêu quả nhiên là thứ rất nhân bản, không thể lúc nào cũng toàn những kế mưu nghiêm ngặt, thế thì ức chế, quá thiếu lành mạnh.

Có mấy buổi tối liền, tôi vật lộn với các món ăn kỳ quái trong cái nhà bếp mà tôi vốn chẳng quen thuộc gì, sau đó nấu ra mấy thứ chẳng ra làm sao, bỏ vào hộp nhựa, đạp xe mang đến cho Thẩm Giai Nghi ăn đêm. Đôi khi, còn kèm theo cả một bông hoa “tai nhỏ” chỉ thuộc về hai chúng tôi nữa.

Sến vãi ra, nhưng khi một người đàn ông mạnh mẽ tình nguyện sến súa, tôi nghĩ hẳn là phải cảm động lòng người lắm đây?

“Thẩm Giai Nghi ăn mới lạ đấy, đảm bảo cô ấy đổ mẹ hết đi rồi.” Hứa Bác Thuần khịt mũi khinh thường hành động ấy của tôi.

“Đổ đi cũng chẳng sao, quan trọng là tao có làm, cô ấy có nhận.” Tôi cười ngây ngốc.

Sau hai tuần nghỉ học, lễ tốt nghiệp chậm rãi đến.

Ngày tốt nghiệp, Thẩm Giai Nghi tặng tôi một bó hoa to đùng, làm tôi sượng đến nỗi định giả vờ khóc lúc nhạc lễ tấu lên cũng không được, đến khi phát hiện ra mỗi thành trong bọn đều nhận được hoa của Thẩm Giai Nghi tặng, hết sức công bằng, tôi mới muốn rút nước mắt. Khốn kiếp thật, tôi chỉ mong mình được Thẩm Giai Nghi đối xử đặc biệt hơn một chút thôi mà.

Cả bọn rối rít ký tên lên đồng phục, chụp ảnh, bên này bộc bạch tình cảm, bên kia chia tay, rồi viết lên sổ lưu niệm tốt nghiệp của nhau. Thẩm Giai Nghi nhận được rất nhiều quà tốt nghiệp từ bọn con trai.

Thẩm Giai Nghi viết lên sổ lưu niệm tốt nghiệp của tôi thế này:

For tuổi xuân đầy hứa hẹn:

Thức dậy lúc 6:30 là thói quen tốt, nhưng mà, phải tự mình thức dậy mới vĩ đại cơ!

Hy vọng với sự hun đúc của âm nhạc “tinh tuyển”, cậu sẽ càng thêm phong độ!!

Giai Nghi 19/6.

Tôi cũng cố ý giữ lại góc phía trên bên trái của áo đồng phục, vị trí có ý nghĩa nhất, dành cho Thẩm Giai Nghi ký tên.

“Quà của cậu này, hừm, đừng bảo bạn cũ không nhớ đến cậu đấy nhé.” Thẩm Giai Nghi tặng tôi quyển Tịnh tư ngữ bản mới nhất của pháp sư Chứng Nghiêm. Khốn kiếp, tôi chẳng hề có ý định sưu tầm trọn bộ đâu!

Sau đó đến lượt tôi.

“Tặng cậu, tốt nghiệp vui vẻ. Tự vẽ đấy, phải mặc đó nha!” Tôi tặng cho Thẩm Giai Nghi một cái áo mình tự vẽ bằng màu đặc biệt.

“Hả? Hay vậy sao?” Thẩm Giai Nghi cười tươi nhận lấy, mở món quà ra ngay tại chỗ.

Hình vẽ trên áo, là một con mắt mở to, trong mắt có một quả táo màu đỏ.

“Thế nghĩa là sao?” Thẩm Giai Nghi không hiểu, nghiêng đầu hỏi.

“Về nhà tra từ điển tiếng Anh ấy, đồ ngốc.” Tôi nhướn mày, ra vẻ thần bí.

Buổi lễ kết thúc, về đến nhà, đúng như mong đợi, tôi nhận được điện thoại của Thẩm Giai Nghi gọi đến.

Ở đầu dây bên kia, là giọng nói cảm động tôi chưa từng được nghe, nhưng đã chờ đợi từ lâu lắm rồi.

Rất đơn giản, nhưng lại rất dễ chịu.

“Cám ơn cậu. Bây giờ tớ, không sao nói nên lời nữa.” Nghẹn ngào.

“Tớ, đợi cậu ở khoa Quản lý Đại học Giao thông nhé.” Nắm chặt tay.

Mười hai ngày sau, Thẩm Giai Nghi mặc lời chúc phúc của tôi, bước vào chiến trường thi đại học.

“Coi như là, mượn vận may của cậu một hôm nhé!” Thẩm Giai Nghi hơi bền lên.

“Không sao đâu, chúng mình kề vai tác chiến.” Tôi vui lắm.

Tối hôm có điểm, tôi lại nghe thấy tiếng khóc đau thương của thiên sứ.

Thẩm Giai Nghi làm bài chưa đạt phong độ, điểm thi xác định không đủ vào khoa Quản lý Đại học Giao thông, áng chừng chỉ tầm điểm chuẩn của trường Kinh tế Trung ương hoặc Học viện Sư phạm Đài Bắc.

Chúng tôi nói chuyện điện thoại suốt bảy tiếng đồng hồ, cả hai đều không nở gác máy. Một cái van nào đấy trong cơ thể tôi dần dần không khống chế được nữa, rất nhiều những lời kiểu “bao nhiêu lâu nay, tớ vẫn luôn thầm yêu cậu”, “cậu nghĩ tớ học hành nghiêm túc như vậy là vì điều gì chứ”, “cậu là ký ức quan trọng nhất thời cấp III của tớ”... ào ào tuôn ra như nước vỡ bờ.

Cuối cùng, bàn tay nắm chặt ống nghe của tôi rịn mồ hôi nóng hổi.

“Tớ muốn cưới cậu. Tớ nhất định sẽ cưới cậu, một trăm phần trăm sẽ cưới cậu.” Tôi cố đè sự kích động trong giọng mình xuống, thốt ra những lời không hợp tuổi cho lắm.

Thẩm Giai Nghi hít thở sâu, hít thở thật sâu, thật sâu.

“Giờ cậu muốn nghe đáp án không? Tớ có thể trả lời cậu ngay lập tức.” Giọng Thẩm Giai Nghi rất bình tĩnh. Có lẽ, tôi đã mất khả năng nhận biết ý nghĩa ẩn chứa đằng sau ngữ điệu của cô rồi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất sợ hãi. Tôi hoảng sợ cực độ, sợ rằng mình sẽ không được phép tiếp tục yêu người con gái này nữa.

Nếu điều ấy xảy ra, có thể tưởng tượng cuộc sống của tôi sẽ như phiến lá rơi xuống mặt sông, mặc dù dập dềnh trên dòng nước chảy róc rách, nhưng vẫn sẽ dần mòn khô héo.

“Đừng, tớ chưa hỏi cậu, vì vậy cậu cũng không cần từ chối tớ. Tớ sẽ tiếp tục cố gắng, cả đời này tớ đều tiếp tục cố gắng.” Sự kích động trong tôi biến chuyển thành một thứ cố chấp và kiêu ngạo hoàn toàn không có lý lẽ gì.

“Cậu thực sự không muốn nghe câu trả lời à?” Thẩm Giai Nghi thở dài.

“Tớ không muốn. Xin cậu đừng cho tớ biết ngay lúc này. Xin cậu đấy.” Tôi kiên định, “Cậu hãy kiên nhẫn đợi đến ngày tớ theo đuổi được cậu đi. Xin hãy, để tớ, tiếp tục yêu cậu.”

Như thế, tôi chưa bao giờ cầu xin Thẩm Giai Nghi một câu trả lời.

Cho đến cái đêm động đất ấy.